

[Aksel Larsen.]

bankdirektøren, der kommer med en advarende pegefinger og siger, at det går ikke an at sætte lønningerne op.

Nu vil man forstå, at med disse bemærkninger siger jeg ikke, at det eneste sande og saliggørende er at sætte lønningerne op. Men det er desværre så sørgeligt, at selv om arbejderne, og ikke med urette, siger, at når priserne stiger — det være sig med eller uden regeringsforanstaltninger — må de gøre noget for at få deres lønninger hævet for at få en vis balance, så vil det jo ikke hjælpe dem synderligt eller måske slet ikke, hvis den inflatoriske udvikling får lov til at gå videre, hvis regeringen ikke anskaffer sig en økonomisk politik, og hvis regeringen ikke forhindrer den sanseløse pris- og avancestigning, vi er inde i. Det er her, regeringen burde tage fat, og den burde handle her i stedet for at forsøge en overgang at give sorteper videre ved at oprette et økonomisk råd med et formandskab, der ved lejlighed skal komme med en udtalelse.

Under de givne omstændigheder kan vi ikke se andet, end at det, man her foreslår, er overflødigt, at det bliver mere overflødigt end nogen sinde, hvis de ændringsforslag vedtages, der nu er stillet af den højtærede minister, og at vi derfor ikke er i stand til at medvirke til lovforslagets gennemførelse. Hvad ændringsforslagene angår, kan vi kun sige, at når det er regeringens vilje at få lovforslaget udformet sådan, ja, så må den virkelig selv tage ansvaret for udformningen, og vi vil afholde os fra at stemme.

Rimstad: Ved fremsættelsen af dette lovforslag den 10. januar i år mødte den højtærede økonomiminister jo ikke megen imødekommenhed. Jeg har i dag opmærksomt lyttet til de talere, der har haft ordet før mig, for om muligt at finde holdepunkter for den antagelse, at der skulle være sket en ændring i partiernes stilling til lovforslaget. Jeg har ikke kunnet høre mig frem til en sådan. Der er stadig den samme modstand, den samme ligegyldighed og den samme fanatiske radikale tro på, at dette forslag skulle være universalmidlet, hvormed man kan gøre de fra regeringens side ganske vist tidligere så højt besungne økonomisk gode tider endnu bedre.

I stedet for denne bovlamme og tandløse krikke havde vi, således som det høje ting i dag har fået det bekræftet, hellere set noget mere håndfast, nemlig et løn- og prisstop. Vi kan kun beklage, at tingets flertal ikke deler denne anskuelse.

Lad os da se lidt på de ændringer, som dette lovforslag er undergået mellem første og anden behandling, siden vi nu engang ifølge de særlige og ejendommelige regler, der gælder for det såkaldte samarbejdende folkestyre, skal have dette lovforslag påtvunget tinget af det beskedne radikale mindretal.

Det første, vi lægger mærke til, er, at det foreslåede økonomiske råd — og vel at mærke i en tid, der maner til sparsommelighed — er blevet større og dyrere. Medlems-tallet er sat op fra 20 til 22, fordi fagforeningerne i større omfang end hidtil skal inddrages som medansvarlige. I forbindelse med dette ændringsforslag er jeg i øvrigt opmærksom på, at man ved udpegningen af medlemmer til det foreslåede råd kun har ladet landbruget repræsentere af de faglige organisationer og ikke af dets arbejdsgiverforening, således som tilfældet er for industriens vedkommende. Indtil en anden begrundelse foreligger, må jeg tro, at denne skævhed hidrører fra den højtærede økonomiministers ukendskab til forholdene på arbejdsmarkedet. Det havde været rimeligere, når man alligevel ønskede at udvide rådet, da at udligne dette skæve forhold fremfor som nu at fremkalde slagside over mod fagforeningerne. Vi ønsker ikke rådet udvidet yderligere, men vi ønsker, at såfremt tanken om dette råd virkelig skal føres ud i livet, skal der skabes balance mellem de enkelte repræsentationer i rådet i overensstemmelse med det, der her er fremhævet. Vi henstiller derfor til den højtærede økonomiminister at foretage en fornyet overvejelse med hensyn til dette råds sammensætning for at få rettet den her påviste fejl. Den er så meget mere iøjnefaldende, som den sidste forøgelse af rådet omfatter en repræsentant for landbrugets lønmodtagere.

Også det næste ændringsforslag, hvorefter ikke alene rådets formandskab, men også 3 menige medlemmer kan forlange rådet indkaldt, må antages at fordyre den nye institution, hvis omkostninger formodentlig er